

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 643/2019-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Zdenka Konjića, predsjednika vijeća te Perice Rosandića i Damira Kosa, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Martine Setnik, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženika F. Z. zbog kaznenog djela iz članka 99. stavka 3. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 110/97., 27/98., 50/00., 129/00., 51/01., 111/03., 190/03. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 105/04., 84/05., 71/06., 110/07., 152/08. i 57/11. - dalje: KZ/97.), odlučujući o žalbi optuženika, podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 13. rujna 2019. broj K-36/2019., u sjednici održanoj 21. siječnja 2020. u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženika F. Z. i branitelja optuženika V. M., odvjetnika u Z. i A. K., odvjetnika u Z.,

presudio je:

Odbija se žalba optuženika F. Z. kao neosnovana te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Zagrebu od 13. rujna 2019. broj K-36/2019. optuženik F. Z. proglašen je krivim zbog kaznenog djela teške tjelesne ozljede iz članka 99. stavka 3. KZ/97., činjenično opisanog u izreci pobijane presude pa je, na temelju tog zakonskog propisa, osuđen na kaznu zatvora u trajanju pet godina, a na temelju članka 54. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17. i 118/18. - dalje: KZ/11.) u izrečenu kaznu zatvora uračunato je vrijeme uhićenja i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 7. rujna 2011. do 7. ožujka 2012. te od 4. prosinca 2018. pa nadalje.

Na temelju članka 148. stavka 1. u svezi s člankom 145. stavkom 2. točkama 1. do 6. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. - dalje: ZKP/08.) optuženiku je naloženo da snosi troškove kaznenog postupka u ukupnom iznosu od 11.098,84 kuna, od kojeg iznosa se na trošak sudsko medicinskog vještačenja odnosi 7.901,84 kune, trošak sudskog tumača 2090,00 kuna, trošak svjedoka 107,00 kuna te trošak paušala

1.000,00 kuna, koji trošak je optuženik dužan platiti u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude.

Protiv te presude žalbu je pravovremeno podnio optuženik po branitelju V. M., odvjetniku u Z., zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona i odluke o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu preinači i optuženika oslobodi od optužbe, podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Postupajući u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. ZKP/08., spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Sjednica vijeća je održana u odsutnosti uredno obaviještenog državnog odvjetnika i u prisutnosti branitelja optuženika V. M., odvjetnika u Z. i A. K., odvjetnika u Z., dok je prisutnost optuženika bila osigurana uz pomoć tehničkog uređaja za audio-video vezu iz Zatvora u Z., sukladno odredbi članka 475. stavka 8. ZKP/08.

Žalba nije osnovana.

Bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. optuženik vidi u tome da izreka pobijane presude ne sadrži „niti jedan aspekt subjektivnog elementa (svijest, znanje, usmjerenost volje) kod opt. koji bi bio povezan sa lošim zdravstvenim stanjem žrtve“, kao i da postoji proturječje između izreke pobijane presude i razloga jer da u činjeničnom opisu kaznenog djela optuženiku nije stavljeno na teret da bi žrtvu teško tjelesno ozlijedio znajući za njeno loše zdravstveno stanje i mogućnost nastupa smrti, iako u obrazloženju pobijane presude sud zaključuje kako je optuženiku bilo poznato da je žrtva teško pokretna i krajnje iscrpljenog organizma koja ne može sama ni jesti ni piti, a da to iz činjeničnog opisa izreke presude ne proizlazi, kao što u izreci nije opisano ni nehajno postupanje optuženika u odnosu na smrtnu posljedicu, iako sud takav zaključak izvodi u obrazloženju presude.

Međutim, citirana bitna povreda nije ostvarena jer je izreka pobijane presude razumljiva i nije u proturječju s razlozima, kako to neosnovano tvrdi žalitelj.

Naime, činjenični opis izreke pobijane presude sadrži sve bitne objektivne i subjektivne elemente zakonskog bića kaznenog djela teške tjelesne ozljede iz članka 99. stavka 3. KZ/97., pri čemu je jasno naznačena namjera optuženika da žrtvu teško tjelesno ozlijedi, kao i okolnost da je žrtva „uslijed verbalnog i fizičkog nasilja i zlostavljanja pretrpjela bol i doživjela strah jakog intenziteta i snažni emocionalni događaj uslijed čega je umrla nasilnom smrću radi psihičke traume“, odnosno uzročna veza između povrede, s njom povezane psihičke traume i smrtno posljedice. Pri tome treba reći da izostanak opisa svijesti optuženika o zdravstvenom stanju žrtve, kao i nehajnog postupanja optuženika u odnosu na nastupjelu posljedicu ne čini izreku pobijane presude nerazumljivom niti u tom dijelu postoji proturječnost između izreke i razloga, kako to tvrdi žalitelj, jer te okolnosti ne moraju ni biti sadržane u izreci presude, već se o tim okolnostima sud mora očitovati u obrazloženju

presude, kao što je to učinio i prvostupanjski sud koji je dao valjane razloge o svim odlučnim činjenicama pa tako i o onima na koje ukazuje žalitelj.

S obzirom da je izreka pobijane presude jasna i razumljiva te da ne postoji proturječnost između izreke pobijane presude i razloga, nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., a ni neka druga bitna povreda na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti na temelju odredbe članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08.

Žalitelj u žalbi ističe i bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP/08. smatrajući da prvostupanjski sud nije pravilno primijenio odredbu članka 3. stavka 2. ZKP/08., jer je, prema mišljenju žalitelja, trebalo optuženika osloboditi od optužbe primjenom načela „in dubio pro reo“ s obzirom da postoje dvojbe o postojanju činjenica koje tvore obilježje terećenog kaznenog djela. Međutim, ta žalbena argumentacija odnosi se u suštini na žalbenu osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja o čemu će biti riječi u nastavku.

Nije u pravu optuženik kada tvrdi da je pobijanom presudom pogrešno utvrđeno činjenično stanje (nepotpuno ne obrazlaže), koje je rezultiralo povredom kaznenog zakona jer da bi se u konkretnom slučaju, po mišljenju žalitelja, eventualno moglo raditi o kaznenom djelu prouzročenja smrti iz nehaja iz članka 95. KZ/97., odnosno članka 113. KZ/11.

Optuženik u žalbi ističe da niti jednim dokazom nije dokazano da bi optuženik udario žrtvu V. L.-Š. jer da ne postoje svjedoci koji su inkriminirani događaj vidjeli, uključujući i svjedoke V. M. i S. J. koji su bili u blizini mjesta događaja, ali događaj nisu vidjeli. Također, optuženik ukazuje na činjenicu da je 23. kolovoza 2011. uhićen i odveden na prekršajni sud gdje mu je određeno zadržavanje pa tvrdi da, s obzirom na utvrđeno vrijeme smrti između ..., nije ni mogao biti počinitelj predmetnog kaznenog djela.

Međutim, žalitelj pri tome prešućuje činjenicu da je uhićen 23. kolovoza 2011. u 20,00 sati, a da je u činjeničnom opisu naznačeno vrijeme počinjenja kaznenog djela toga dana između 15,00 i 16,00 sati, u koje vrijeme je, prema iskazima svjedoka V. M. i S. J., optuženik bio u kući u kojoj se nalazila žrtva V. L.-Š. pa je prvostupanjski sud s pravom otklonio njegovu obranu da postoji mogućnost da je kazneno djelo počinio netko treći.

Neovisno o tome što svjedoci V. M. i S. J. nisu bili u kući već na dvorištu kuće pa nisu bili neposredni očevici inkriminiranog događaja, kako to navodi optuženik, ti svjedoci su iznijeli konkretna saznanja o onome što su čuli nakon što je optuženik ušao u kuću u kojoj se nalazila žrtva pa je tako svjedok M. naveo da se iz sobe čulo više udaraca koji su imali zvuk udaranja po tijelu, kao i zvuk škripe madraca te da je rekao svjedoku J. „čuješ kak ju tuče“, dok je svjedok J. naveo da je optuženik po ulasku u kuću počeo psovati i galamiti, a od tih navoda svjedoci nisu odstupili tijekom postupka. Okolnost da svjedok J. nije čuo zvukove poput udaranja po tijelu i škripe madraca o kojima govori svjedok M., na što optuženik ukazuje u žalbi, i po mišljenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne čine iskaze tih svjedoka proturječnim niti dovodi u sumnju vjerodostojnost njihovih iskaza, kako to s pravom zaključuje i prvostupanjski sud.

Stoga je prvostupanjski sud pravilno zaključio da je upravo optuženik žrtvi nanio tjelesne ozljede pobliže opisane u činjeničnom opisu izreke pobijane presude, a koje su provedenim sudsko medicinskim vještačenjem u svom zbiru okvalificirane kao obična teška tjelesna ozljeda.

Uvažavajući činjenicu da je žrtva, prema nalazu i mišljenju sudskomedicinskog vještaka, zadobila višestruke tjelesne ozljede te cijeneći mehanizam njihova nastanka, intenzitet udaraca kojim su nanesene (slabi do srednje jaki) i lokalizaciju (glava kao vitalni dio tijela), nema nikakve dvojbe da je optuženik postupao s ciljem da žrtvu teško tjelesno ozljedi, dakle postupao je u izravnoj namjeri pa nema govora o tome da bi se u ponašanju optuženika stekla obilježja kaznenog djela prouzročenja smrti iz nehaja kako to nastoji prikazati žalitelj.

Okolnost da tjelesne ozljede, prema nalazu i mišljenju sudskomedicinskog vještaka, nisu same za sebe prouzročile smrt žrtve ne dovodi u pitanje opstojnost terećenog kaznenog djela, jer je psihička trauma, koja je uzrok smrti žrtve, nastupila upravo zbog psihičko-emocionalnog faktora straha uvjetovanog fizičkim nasiljem i zlostavljanjem optuženika, a taj strah je prouzročio poremećaj već prethodno oštećenog organizma žrtve i u uzajamnom djelovanju tih faktora doveo do poremećaja rada srca te konačno do smrti.

Stoga je potpuno neutemeljen žalbeni prigovor da psihička trauma nije ničim utvrđena jer upravo suprotno proizlazi iz suglasnih nalaza i mišljenja sudskomedicinskih vještaka prof. dr. D. S. i doc. dr. sci. V. P., pri čemu treba reći da je psihičko stanje čovjeka nedjeljivo od njegovog fizičkog stanja pa je utvrđivanje uzroka smrti i u konkretnom slučaju u domeni sudske medicine, a ne u domeni drugih kliničkih struka pa tako ni neurokirurga i neuropsihijatra, s čime su se, nakon provedenog vještačenja od strane vještaka sudske medicine doc. dr. sci. V. P., suglasili i sudski vještak neuropsihijatar dr. S. T. i sudski vještak neurokirurg prof. dr. D. C.

Prvostupanjski sud je valjano obrazložio i subjektivni odnos optuženika prema nastupjeloj smrtnoj posljedici, pravilno cijeneći okolnost da je žrtva bila ozbiljno narušenog zdravlja, teško pokretna, ovisna o tuđoj pomoći i njezi, što je optuženiku bilo poznato, pa nema nikakve sumnje da je optuženik bio svjestan činjenice da nanošenjem teških tjelesnih ozljeda nemoćnoj, gotovo nepokretnoj osobi teškog zdravstvenog stanja, koja nije mogla pružiti bilo kakav otpor, može ugroziti i život žrtve, ali je olako smatrao da se to neće dogoditi, odnosno da će to moći spriječiti, pri čemu nije relevantno je li optuženikovom svijesću bila obuhvaćena i mogućnost nastupanja smrtno posljedice upravo uslijed psihičke traume, kako se to nastoji prikazati u žalbi.

Stoga je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da je u odnosu na smrtnu posljedicu optuženik postupao iz nehaja, čime su ostvarena sva bitna obilježja kaznenog djela iz članka 99. stavka 3. KZ/97. za koje je optuženik proglašen krivim i osuđen.

Slijedom iznijetoga, neosnovana je žalba optuženika iz osnove pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede kaznenog zakona.

Neosnovana je žalba optuženika i zbog odluke o kazni.

U pravu je optuženik kada tvrdi da njegova osuđivanost nije mogla biti cijenjena kao otegotna okolnost, jer je, prema izvratku iz kaznene evidencije, presuda Općinskog suda u Zaboku broj K-198/2010. od 3. listopada 2011. kojom je optuženik osuđen zbog kaznenog djela uništenja i oštećenja tuđe stvari iz članka 222. stavka 1. KZ/97., postala pravomoćna 16. veljače 2012. pa je optuženik tempore criminis bio neosuđivana osoba.

No, neovisno o tome, cijeneći okolnost da je optuženik počinio kazneno djelo u kući žrtve koja je bila narušenog zdravlja, teško pokretna i nemoćna pružiti otpor te se obraniti od fizičkog nasrtaja optuženika, uz okolnost da je optuženikovo ponašanje tijekom kaznenog postupka kada je kršio izrečene mjere opreza i pobjegao iz Republike Hrvatske, ukazivalo na nepoštivanje općeprihvaćenih društvenih normi ponašanja, kako to pravilno zaključuje i prvostupanjski sud, kao i na njegov nekritičan odnos prema kaznenom djelu i vlastitom inkriminiranom ponašanju, mišljenje je i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, da je kazna zatvora u trajanju pet godina, uvažavajući sve iznijete okolnosti, uključujući i životnu dob optuženika, primjerena ostvarenju svrhe kažnjavanja iz članka 41. KZ/11.

Sobzirom da Vrhovni sud Republike Hrvatske nije utvrdio da bi bila počinjena povreda zakona na koju je drugostupanjski sud dužan paziti po službenoj dužnosti, sukladno odredbi članka 476. stavka 1. ZKP/08., odlučeno je kao u izreci, na temelju članka 482. ZKP/08.

Zagreb, 21. siječnja 2020.

Predsjednik vijeća:
dr. sc. Zdenko Konjić, v.r.